

Ieder

HUWELIJK

kan gelukkig zijn!

leder **HUWELIJK**
kan gelukkig zijn!

door Garner Ted Armstrong

Waarom heerst er in de meeste huwelijken zoveel onenigheid, ruzie en twist? U kunt de OORZAKEN leren kennen—en de weg tot waar huwelijksgeluk.

DE MEESTE mensen zijn tegenwoordig niet gelukkig! Nauwelijks zijn zij door de toenemende welvaart tot een bepaald niveau gekomen of ze vallen in een emotionele draaikolk waar ze door hun gevoelens en het harde leven als een speelbal heen en weer worden geslingerd. Ellende en wanhoop zijn dan het gevolg.

Eén van de fundamentele oorzaken van al deze misère ligt in het feit, dat ons *gezinsleven tegenwoordig totaal op z'n kop staat*. De geaardheid en levenswijze van een natie wordt immers bepaald door de levenswijze van elk individueel *gezin*.

Mannen en vrouwen verwisselen van plaats

„Wat kan er nu met ons gezinsleven *fout* zijn?” vragen velen zich af.

Ja, de mistoestanden, die ons zo onnoemelijk veel leed en verdriet hebben bezorgd en waar wij nog steeds dagelijks onder gebukt gaan, worden door velen zelfs openlijk *belachelijk* gemaakt.

Herhaaldelijk wordt het typerende beeld van de moderne huiselijke samenleving via televisie, film en spotprenten aan een naïef en gulzig publiek voorgehouden. Het motto van de bijgaande tekst is dan altijd: „Vader is in naam het hoofd van het gezin, maar wat *Moeder* zegt, is wet!”

De echtgenoot en vader wordt daarbij als een onhandige, onbeholpen stoethaspel voorgesteld, waar de toeschouwers zich kostelijk over amuseren. Hij snapt nooit precies, waar het om gaat, en achter zijn rug speelt zich al datgene af, waar hij geen weet van mag hebben. Af en toe komt hij zeer zelfbewust met een woord van gezag tussenbeide, doch niemand neemt

hem eigenlijk meer serieus. Zelfs zijn eigen kinderen hebben heimelijk pret om hem, en in de ogen van zijn vrouw is hij een meelijwekkende, niet geheel toerekenbare figuur.

In tegenstelling daarmee wordt de vrouw des huizes steeds als het opgewekte, bijdehande en praktische hoofd van haar huishouding voorgesteld, die met de gelaatsuitdrukking van een martelares het onbeholpen gedrag van haar onhandige echtgenoot tolereert. Zij dwingt zich tot een glimlach, wanneer ze beslissingen aangaande gezinsproblemen moet nemen en legt met een dwingende blik in haar ogen haar tegenstribbelende wederhelft het zwijgen op.

Dergelijke situaties worden door de tegenwoordige massamedia aan het ongelofelijk naïve publiek als de alledaagse, volkomen natuurlijke gang van zaken in het gezinsleven voorgeschoteld en in ontelbare gevallen *worden ze in het werkelijke gezinsleven geïmiteerd*. Meer en meer wordt de rol van de man als leider in twijfel getrokken en neemt de vrouw de teugels in handen.

De meeste mensen zijn zo verblind, dat juist dit uit elkaar vallen van het echte gezinsleven, een bron van amusement geworden is. Zij zien niet in dat er *wetten* worden gebroken als de rollen van de man en de vrouw worden omgedraaid.

God is Degene, Die oorspronkelijk het huwelijk *ingesteld* heeft. Hij is de Ontwerper en Maker van het huwelijk. En teneinde het huwelijk een *zegen* voor de mensheid te doen zijn, heeft Hij ook de *wetten* ontworpen, die tot een echt en diep huwelijksgeluk leiden. De huidige, stijgende echtscheidingsstatistieken, de ongelofelijke tragedies in zo vele gezinnen en de gestadig toenemende misdadigheid onder de jeugd vloeien alle voort uit het feit, dat de wereld *geen acht meer slaat* op die wetten, doch de *tegenovergestelde* richting is ingeslagen!

Fouten van de menselijke natuur

Vandaag aan de dag schijnt men het heel *gewoon* en *normaal* te vinden dat de vrouw de positie, die God de man in het gezin gaf, gaat overnemen.

De geslachten verliezen hun identiteit. De vrouwen worden steeds meer mannelijk en de mannen nemen meer en meer vrouwelijke karaktereigenschappen aan. Deze vermanlijkte vrouwen en verwijfde mannen voeden kinderen op, die *eveneens* deze tegenovergestelde, abnormale eigenschappen overnemen. De oorzaak hiervan is gemakkelijk te verklaren. Het is eenvoudig dat de opgroeiende kinderen hun ouders *imiteren*. Op deze manier wordt, praktisch gesproken, het gehele gezinsleven op zijn kop gezet.

Laten wij als illustratie eens het onderwerp van „de werkende vrouw” nemen. Het percentage vrouwen dat uit werken gaat (wat in feite neerkomt op het verrichten van mannenwerk) heeft zich verveelvoudigd. Tegenwoordig werken er van de 4 132 253 vrouwen in Nederland boven de 14 jaar, 928 115 of 22,5% buitenshuis. Hiervan zijn 173 000 (18,6%) getrouwd en 25 300 (2,7%) gescheiden.

Die 173 000 werkende, *getrouwde* vrouwen mogen dan van de Nederlandse volkshuishouding percentsgewijs een klein deel uitmaken en in verhouding tot de situatie in het buitenland waar veel meer vrouwen werken, niet ongunstig afsteken — toch valt het niet te ontkennen dat er hier *iets niet klopt* — dat er met het gezinsleven iets niet langer in orde is!

De grondslag voor een gelukkig huwelijk

Weet u, waaróm het in zo vele gezinnen tot onenigheid en ruzie en een complete breuk in het huwelijk komt? Heel eenvoudig, omdat in al deze gezinnen iets zeer belangrijks *ontbreekt*. De echte *grondslag* voor echt en diep huwelijks-geluk kent men niet!

Deze grondslag, deze fundering werd door de *Almachtige God* gelegd! Hij, de Schepper van beide geslachten, oordeelde dat het voor de man en de vrouw het *beste* zou zijn, wanneer zij zouden trouwen (Gen. 2:24). Daarom heeft Hij ook een grondslag voor het huwelijks-geluk vastgesteld — wetten, die vreugde en harmonie garanderen, wanneer men ze naleeft.

Hoeveel mensen weten, welke deze door God ingestelde wetten zijn?

De meeste mensen tasten volkomen in het duister! Zij wensden hun problemen op *hun* manier op te lossen — en het schandelijke, smadelijke resultaat is ruzie, vloeken, schelden en weglopen, gebroken huwelijken en uit elkaar geslagen gezinnen. Dit zijn de gevolgen, wanneer men huwelijksproblemen op *menselijke* manier wenst op te lossen! Verdriet en vertwijfeling verschijnen, wanneer men de sleutels tot waar geluk weggooit — wanneer men de door God ingestelde wetten inzake huwelijk en gezin niet opvolgt.

Echt geluk is voor de meeste mensen louter toeval; iets, dat men moet „grijpen”, wanneer het zich voordoet. Zo'n houding bewijst, dat men er geen idee van heeft, dat een geslaagd huwelijksleven gebaseerd is op *wetten!* Wanneer wij dan ook te weten willen komen, welke wetten succes in het huwelijk *garanderen*, dan moeten wij ons niet tot *mensen*, maar tot *GOD* wenden, Die het huwelijk ingesteld heeft, en Die alleen in staat is ons hier daadwerkelijk leiding te geven.

Het eerste huwelijk

Reeds het eerste huwelijk vertoonde een tendens, die zich in de loop der tijden voortzette en die steeds tot verdriet, ellende en narigheid geleid heeft.

Let eens op het volgende: Toen God Adam en Eva op deze wereld plaatste, maakte Hij hen tegelijkertijd bekend met de fundamentele wetten, die het huwelijksleven regelen. In Gen. 1:27 laat God weten, dat *Hij* het is, Die de eerste mensen als MAN en VROUW geschapen heeft. Dit geschiedde, omdat God na de schepping van de man had gezegd: „Het is niet goed, dat de mens alleen zij; Ik zal hem een hulp maken, die bij hem past” (Gen. 2:18). God, de almachtige Schepper, wist in Zijn volmaakte wijsheid, dat echt geluk in het huwelijk er van af zou hangen, of de vrouw de *hulp*, en de man de *verantwoordelijke leider* zou willen zijn.

God gaf aan de eerste mens *vrije wil* — het recht van vrije keuze. Precies zoals u en ik, hadden ook Adam en Eva de mogelijkheid om het goede of het kwade te kiezen — de goede of de verkeerde weg. God toonde hen de weg tot het LEVEN — de weg, die naar *waar geluk* en *voorspoed* leidt.

Doch zij kozen de verkeerde weg — de weg, die *hen zo goed toescheen*.

Waar lag de grote FOUT?

Waarom dreef God Adam uit het Paradijs? Let nu goed op!

„En tot de mens zeide Hij: *Omdat gij naar uw vrouw hebt geluisterd* en van den boom gegeten, waarvan Ik u geboden had: Gij zult daarvan niet eten, is de aardbodem om uwentwil vervloekt; al zwoegende zult gij daarvan eten zolang gij leeft” (Gen. 3:17).

Ziet u, waar het om ging?

Adam liet het toe, dat Eva de leidende rol overnam! Het was niet Adam, die door de slang werd verleid (I Tim. 2:14) — hij *wist*, dat het verkeerd was, om van de boom te eten. Niettemin deed hij het toch, omdat hij zijn vrouw gehoorzaamde *alsof zij de baas was!*

Heeft u wel eens opgelet hoe deze episode in de Bijbel wordt beschreven? Eva nam en at, en zij gaf ook haar man, *die bij haar was*, en hij at (Gen 3:6). Adam was niet aan de andere kant van de Hof van Eden toen zijn vrouw verleid werd — hij stond er zozegegd *met z'n neus bovenop!* Toen Satan z'n opwachting maakte, had Adam niet achter z'n vrouw behoren te staan, maar *vóórop* en Satan het gat van de deur moeten wijzen! God maakt het overduidelijk, dat Hij Adam alleen strafte, omdat hij zijn vrouw toestond, zich in zijn van God gegeven rechten en plichten te mengen en zich het recht toe te eigenen, beslissingen te nemen — een recht dat alleen aan Adam was gegeven.

In het allereerste huwelijk zien wij dus al de tendens, om de rollen van de man en de vrouw om te draaien — een tendens, die in onze tegenwoordige tijd sterk toegenomen is en haar wrange vruchten met zich meebrengt: onenigheid in het huwelijk, verdriet en vertwijfeling, echtscheidingen en uit elkaar geslagen gezinnen.

Gods wijze van regeren voor het huisgezin

God heeft zijn regeringsvorm voor huis en gezin.

Zoals God zijn regeringsvorm met door Hem ingestelde ambten voor zijn *Kerk* heeft vastgesteld (Ef. 4:11), evenzo heeft

Hij ook zijn regeringsvorm voor het huis en het gezin bepaald. De meeste mensen leven in *totale onwetendheid* betreffende deze door God ingestelde regeling voor het gezin. En het is opmerkelijk, dat deze mensen evenmin weten, hoe ze een gelukkig huwelijksleven kunnen leiden. Zij verwerpen keer op keer de door God ingestelde gezinsorde, waardoor zij zich de tegenwoordige wantoestanden zelf op de hals hebben gehaald!

In Ef. 5:23 zegt God: „Want *de man is het hoofd van zijn vrouw, evenals Christus het Hoofd is zijner Gemeente*; Hij is het, die zijn lichaam in stand houdt.” En toch zou het merendeel van onze „moderne” vrouwen graag het woord „gehoorzaam” uit het huwelijksformulier geschrapt willen zien, zoals de „moderne” mens over het geheel genomen ook *alle* vermaningen tot gehoorzaamheid *volledig uit de Bijbel zou willen verwijderen!*

God zegt, dat de man het hoofd van zijn vrouw is, zoals Christus het Hoofd van de Gemeente is — het soevereine Hoofd van zijn Kerk. Omdat de meeste zogenaamde „Christenen” het „Christendom” alleen maar lippendienst bewijzen, doch *niet willen erkennen*, dat het Christus Zelf is, hun levend SOUVEREIN HOOFD, Die de leiding van hun leven in handen heeft — hun Heer en Meester, Die zij te *gehoorzamen* hebben —, daarom kunnen zij ook niet begrijpen, dat het goddelijk gezag eveneens in het gezin heerst. De Bijbel zegt, dat de man dezelfde plaats inneemt in het gezin als Christus in zijn Kerk: Christus is het hoogste gezag — Hij regeert!

God zegt: „Vrouwen, weest aan uw man onderdanig ALS AAN DE HERE” (Ef. 5:22). Hoeveel vrouwen zijn er in onze tijd inderdaad gewillig om, volgens deze door God gegeven regeling, aan hun echtgenoten *onderdanig* te zijn? Of onze „moderne” vrouwen het willen toegeven of niet — de Almachtige God heeft hen in rangorde *onder* hun echtgenoten geplaatst! Het is *GOD*, Die deze regeling heeft ingesteld. En Hij weet waarom — omdat zonder deze regeling GEEN ENKEL huwelijk gelukkig kan zijn!

Geïnspireerd door de Heilige Geest schreef de Apostel Paulus in I Cor. 11:3: „Ik wil echter, dat gij dit weet: het hoofd van iedere man is Christus, *het hoofd der vrouw is de man*, en het hoofd van Christus is God.” En in vers 8-9 vervolgt Paulus: „Want de man is *niet* UIT de vrouw, maar de vrouw *UIT* de

Foto: H. Armstrong Roberts

Kinderen behoren in een gaaf gezin op te groeien, waar Vader het roer in handen heeft en waar Moeder hem met raad en daad terzijde staat.

man. De man is immers niet geschapen om de vrouw, maar de vrouw *om de man.*”

Het godvrezend voorbeeld van de *heilige vrouwen* uit de Bijbel, die de *sleutel* tot het ware gezinsgeluk bezaten, is verder bewijs voor deze door God geïnspireerde waarheid. De Apostel Petrus schrijft: „Evenzo gij, vrouwen, weest uw mannen *onderdanig*, opdat, ook indien sommigen aan het woord niet gehoorzaam zijn, zij door de wandel hunner vrouwen zonder woorden gewonnen worden” (I Petrus 3:1). En hoe de heilige vrouwen uit de Bijbel leefden, dat beschrijft Petrus in vers 5-6 met het voorbeeld van Sara: „Want aldus toidden zich ook weleer de heilige vrouwen, die hoopten op God, *onderdanig aan haar mannen*, zoals Sara Abraham *gehoorzaamde* en hem *heer* noemde...”

Zulke lichtende voorbeelden van godvrezende toewijding worden vandaag aan de dag als „verouderd” en „ouderwets”

beschouwd. Met andere woorden: Een gelukkig huwelijk — een waar, diepgeworteld geluk — is voor „moderne” huisvrouwen eenvoudig onmogelijk geworden, omdat zij dit „ouderwets” en „uit de tijd” vinden!

De strijd tussen man en vrouw

Lichamelijk gezien zullen de meeste vrouwen wel geen strijd met hun echtgenoten aandurven, want zij weten wel dat zij hier het onderspit zouden delven. Doch in gezinsaangelegenheden denken zij dikwijls „gelijke rechten” te hebben (als zij tenminste al niet helemaal „de baas” zijn) en stellen zich teweer tegen de gezagspositie van de man.

En vele mannen laten zich inderdaad door hun vrouwen ringeloren. Voor de buitenwereld — tegenover de burens — wordt wel vaak de schijn opgehouden, dat de echtgenoot degene is, die het voor het zeggen heeft, maar in werkelijkheid is het in de meeste gevallen de huisvrouw, die de beslissingen neemt, en zelfs de kinderen zijn zich hiervan bewust!

Deze tweedracht tussen de beide geslachten wordt daarvoor juist het onderwerp van moppen en karikaturen. Men drijft er de spot mee, als de man met moeite probeert zijn eer op te houden en zijn gezicht te redden, terwijl zijn vrouw hem listig tot het doorvoeren van *haar* plannen en beslissingen dwingt.

In Gods ogen is deze rivaliteit tussen de geslachten echter iets afschuwelijks! Deze „oorlog” begon al bijna 6000 jaren geleden in de Hof van Eden, toen Eva het roer van Adam overnam, en dit heeft de mensheid niets anders dan verdriet, narigheid en ellende bezorgd. Het resultaat was chaos en wanorde in de gezinsverhoudingen en een geslacht van zwakkelingen zonder enige ruggespraak, die thuis „onder de pantoffel” zitten en voor de kinderen een slecht voorbeeld zijn!

Jesaja 3:12 beschrijft dit zo kernachtig: „De tyrannen van mijn volk zijn kinderen, en *vrouwen overheersen* het.”

Ja, een strijd tussen de geslachten is werkelijk aan de gang — een worsteling om de hoogste gezagspositie in het gezin. En dat is alles een gevolg van het feit, dat de man geweigerd heeft, zijn verplichtingen na te komen.

Is het huwelijk eenzijdig?

Maar is het dan Gods bedoeling, dat de vrouwen onder het slavenjuk van hun wrede, dominerende echtgenoten zouden moeten buigen? Zijn vrouwen dan alleen maar goedkope dienstmeiden? Mag de echtgenoot zich dan eenvoudig maar *alles* veroorloven?

Absoluut niet!

God houdt de man, die Hij van het begin af over de vrouw heeft geplaatst, verantwoordelijk!

Evenals Jezus Christus het verantwoordelijke Hoofd van zijn Kerk is, zo is volgens Gods wil *de echtgenoot het verantwoordelijke hoofd van het gezin*. Aan verantwoordelijkheid zijn verplichtingen verbonden! In Ef. 5:25 kunt u lezen: „Mannen, *hebt uw vrouw lief*, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en *Zich voor haar overgegeven heeft*.” Christus heeft Zichzelf voor zijn Kerk opgeofferd. Evenzo behoren echtgenoten hun vrouwen op een opofferende wijze *lief te hebben*: „Zo zijn [ook] de mannen verplicht hun vrouw lief te hebben als hun eigen lichaam” (vers 28).

God is de Beschermmer en Verzorger van zijn Kerk. Zo behoort ook de man de beschermmer en verzorger van zijn gezin te zijn: „Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige” (I Tim. 5:8, St. Vert.). God verwacht van de echtgenoot, dat hij voor zijn vrouw zorgt, haar beschermt en op een verantwoordelijke wijze zijn door God gegeven ambt om zijn gezin te besturen, uitoefent.

Menigeen is ongeschikt

Vele mannen zijn onbekwaam om de verplichtingen van gezinshoofd in het volle bewustzijn van hun verantwoordelijkheid na te komen. Door tekortkomingen in hun eigen opvoeding zijn zij niet in staat deze verantwoordelijkheid op zich te nemen.

Een man, die dikwijls dronken thuiskomt, zijn gezin niet onderhoudt, of weigert in het gezin de teugels in handen te nemen, *verklaart zichzelf onbevoegd en ongeschikt*. Maar dit is

echter een aangelegenheid die de betreffende persoon en *God* aangaat. De vrouw, die hierin betrokken is, heeft *niet* het recht, haar man daarover bitter te beschuldigen en dan *ZIJN* plaats als hoofd en verzorger van het gezin over te nemen. Vele vrouwen, wier mannen als leiders te kort schieten, hebben zelf de leiding overgenomen en behandelen hun echtgenoten als domme jongens. Dit is helemaal verkeerd. Een vrouw zal noodmaatregelen kunnen treffen om tijdelijk de toestanden wat te verzachten, *doch zij behoort dit altijd te doen met de bedoeling, haar man aan te moedigen en hem aan te sporen om het gezin op een verantwoordelijke manier te leiden.* Het behoort klaar en duidelijk voor de vrouw te zijn, *dat deze positie niet voor haar is weggelegd.*

Het doel van dit artikel is *niet*, om de vrouwen er maar eens domweg van langs te geven! Want God houdt namelijk niet de vrouwen, maar in de eerste plaats de *mannen* verantwoordelijk voor de onhoudbare toestanden in de gezinnen waar de mannen hun plicht hebben verzaakt. God beschuldigt degene, die verantwoordelijk is voor het verwisselen van de posities in het gezin, van ongehoorzaamheid aan zijn Woord.

Verdriet door eigen schuld

Eeuwenlang heeft de mens precies gedaan wat *hijzelf* goed achtte — hij heeft de drijfveer van het vlees gevolgd, dat *vijandig is tegen God* (Rom. 8:7). Hij heeft daardoor z'n eigen ruiten ingegooid en zit nu met de scherven. De man heeft geweigerd zijn verantwoordelijkheid als hoofd van het gezin te dragen, en de vrouw van haar kant heeft geprobeerd, zijn plaats over te nemen. Dit leidt niet alleen tot een onevenwichtig, ongelukkig huwelijk, maar het heeft ook een fatale invloed op de *kinderen*, die in zulk een gezin opgroeien.

Onze steden worden door rondhangende, losgeslagen nozems getypeerd — door opstandigen, die het voorbeeld van de moderne films en het „voorbeeld” van hun vader en moeder volgen, die hen niet veel respect voor gezag bijgebracht hebben. Politie en ambtenaren van het gerecht, die met jeugdcriminaliteit te maken hebben, kunnen bevestigen, dat jeugdmisdaad hoofdzakelijk terug te leiden is tot een gebrek aan respect voor alle

gezag. Respect voor gezag begint echter thuis — in het gezin, in de huiskamer!

Waarom zijn vandaag aan de dag de meeste vrouwen geseduceerd en ongelukkig? Omdat ze *niet langer* in „hun eigen element” zijn! Zij maken zich zorgen over zaken, waarin hun *mannen* behoren te beslissen. In I Tim. 2:12 zegt Paulus, door God geïnspireerd: „Ik sta *niet* toe, dat een vrouw onderrecht geeft of gezag over de man heeft; zij moet zich rustig houden.”

Waarom, aan de andere kant, worden meer en meer mannen „pantoffelhelden”? Omdat ook zij hun eigen element verlaten hebben en een *onnatuurlijke* rol aangenomen hebben: zij zijn te bang en te verlegen om het gezin in werk en spel te leiden. Zij verschuilen zich liever maar achter hun krant of verontschuldigen zich, dat zij zelfs na de normale werktijd niet thuis kunnen komen vanwege zogenaamde „belangrijke zaken”. En *als* ze dan een keer thuis zijn besteden zij meestal meer tijd aan de televisie dan aan vrouw en kinderen. Zulke slappe figuren kwijten zich niet van hun taak als leider van het gezin!

Toen Paulus in verband met kerkelijke ambten ook sprak betreffende de leiding in het gezin, vestigde hij de aandacht op *welke* man zijn *verplichtingen aangaande zijn gezin* nakomt: „... een goed bestierder van zijn eigen huis, die met alle waardigheid zijn kinderen onder tucht houdt” (I Tim. 3:4). En in het volgende vers zegt hij: „Indien echter iemand zijn eigen huis *niet weet te bestieren*, hoe zal hij voor de gemeente Gods zorgen?”

Vergeet u niet, dat Gods uitspraak in Jes. 3:12 in hoofdzaak een aanklacht tegen de *man* is: „De tyrannen van mijn volk zijn kinderen, en *vrouwen overheersen* het.”

Alledaagse situaties

Het is in het „moderne” huishouden niets bijzonders meer, wanneer de mannen regelmatig vrouwenwerk verrichten — de vloer vegen, afwassen, de was doen, koken en nog vele andere werkzaamheden, die *door de huisvrouw zelf gedaan behoren te worden!* Dit betekent natuurlijk niet, dat de man z'n vrouw *in een noodgeval* niet kan bijspringen. Het is dan zelfs zijn

plicht — wanneer zij ziek is of wanneer andere onvoorziene omstandigheden zich voordoen. Maar dit behoort alleen maar in *bijzondere* omstandigheden gedaan te worden! Het mag geen *gewoonte* worden. Huishoudelijk werk is vrouwenwerk. Het is alleen passend voor de vrouw.

Hoe is het bij *u* thuis gesteld? Net als in de meeste „nieuwewetse” gezinnen?

Het komt tegenwoordig dikwijls voor, dat mannen de boodschappen doen en in de huishouding meehelpen — omdat de vrouw het allemaal niet alleen aan kan — daar de man van haar verwacht, dat zij naast haar huiswerk ook nog een beroep uitoefent! Dat is eenvoudig een *verwisseling van de rollen* van de man en de vrouw! Het is een grove overtreding van Gods geboden. Veel „mannen” van onze tijd zijn geen mannen, maar *Jan Hennen*. Zij hebben geen gelukkig huiselijk leven, omdat zij Gods geboden met de voeten treden! Zij menen, dat meer geld hen gelukkiger zal maken; zij oogsten echter leegheid en ellende. Zij wenschen hun kinderen *materiële* dingen mee te geven, in plaats van gehoorzaamheid en respect en *falen zodoende volkomen als hoofd van het gezin*.

Begint u nu te begrijpen, *waarom* er zoveel ongelukkige mensen zijn, wier huwelijk een onbestemde, troosteloze eentonigheid is? De mensheid heeft deze toestand te wijten aan het overtreden van Gods wetten; terwijl *navolging* daarvan geluk en blijdschap in huwelijk en gezin meebrengt. De wijze, waarop God het gezin oorspronkelijk ingesteld en geregeld heeft, is volkomen op zijn kop gezet. De vrouw heeft de broek aan en de man kruipt in zijn schulp!

Samenwerking

Het is Gods wil, dat man en vrouw samenwerken om het enige wáre levensdoel te bereiken: het Koninkrijk van God. Slechts zeer weinigen hebben zich dit tot hun levensdoel gesteld — het enige doel, dat werkelijke, blijvende waarde heeft. Desalniettemin zouden *alle* mensen *veel gelukkiger* kunnen zijn, wanneer ze de van God gegeven WETTEN, die het geluk in gezin en huwelijk regelen, zouden naleven.

Het huwelijk — volgens de „moderne” mens — verlangt van

beide partners bepaalde concessies, waardoor de echtelieden elkaar *halverwege kunnen ontmoeten*. Dat betekent helaas alleen, dat beide partners met hun natuurlijk, menselijk *egoïsme*, elkaar op de middellijn ontmoeten.

Gewoonlijk echter gaat het zo, dat zich na verloop van tijd een soort onzekerheid ontwikkelt over de vraag, *waar deze ideale middellijn ligt*. Iedere partner vindt, dat de andere *meer* moet doen. Ieder denkt, dat de ander zich te weinig moeite getroost en voelt zich daarom verwaarloosd.

Als nijdige kettinghonden bewaken ze elkaar en zodra de ander niet alle afspraken nauwkeurig nakomt, vallen ze elkaar aan. De één wil de ander graag diens *fouten* „onder de neus wrijven” — uit protest, dat de ander met *minder* dan de overeengekomen „50 procent” over de brug was gekomen.

In werkelijkheid ligt het helemaal niet in het voordeel van het huwelijk, wanneer men voor zichzelf iets opeist of ergens aanspraken op denkt te kunnen maken. In plaats van 50 procent „geven” en 50 procent „nemen”, moet er in het huwelijk volledige overgave bestaan, en geen *egoïsme*! God heeft dat zo ingesteld! Hij verwacht van elke huwelijkspartner, dat hij of zij zich *voor de volle 100 procent aan de ander geeft*! Iedere huwelijkspartner heeft de taak, de ander gelukkig te maken. Ieder behoort aan het welzijn van de *ander* te denken — niet aan zijn of haar eigen belang.

Ware *liefde* (geen wellust!) betekent een voortdurende *belangstelling voor het welzijn van de ander* — een *onzelfzuchtige overgave*. Wanneer twee mensen elkander werkelijk liefhebben, op de manier zoals God, de Schepper, dat bedoeld heeft, dan zijn zij eveneens bereid, om te *geven* in plaats van te *nemen*.

De verblinde mensheid heeft liefde echter in *wellust*, en geven in *nemen* veranderd. In moderne films en romans komt steeds het valse concept naar voren, dat liefde en het huwelijk er slechts zijn, om *onzelf* gelukkiger te maken. Velen denken uitsluitend aan zichzelf. Zij willen de partner slechts voor hun eigen geluk „gebruiken” — als een middel tot hun doel. Zij willen gediend worden — en niet dienen. Zij willen tevreden gesteld worden — en niet tevreden stellen! Zij zijn slechts geïnteresseerd in het nemen — niet in het geven!

De mensen hebben de fundering van het huwelijk op z'n kop gezet en dan vragen zij zich nòg af, waarom zij ongelukkig zijn!

Dat beide huwelijkspartners zich voor 100 procent aan elkander behoren te geven en samen moeten werken, betekent *niet*, dat beiden precies dezelfde taak hebben in het gezin.

Het is dan ook een veronachtzaming van de plaats, die de man bekleedt, wanneer de vrouw het huis verlaat en uit werken gaat. En of de „moderne” vrouw dit nu erkent of niet — het is ook een zeer grote misdaad tegenover de kinderen en tegenover de Almachtige GOD!

God schrijft voor, dat de oudere vrouwen voor de jongere „leraressen van het goede” (St. Vert.) zullen zijn, „zodat zij de jonge vrouwen opwekken, man en kinderen lief te hebben, bezadigd, kuis, *huishoudelijk*, goed en aan haar man onderdanig te zijn, *opdat het Woord Gods niet gelasterd worde*” (Tit. 2:4-5).

Daar staat het!

Leest u dat nog eens een keer over! Het is een *godslastering* — een lastering van het heilige Woord van God, dat elk mens zal oordelen —, wanneer de vrouw haar van God gegeven taak als echtgenote, moeder en huishoudster verlaat. Het is *godslastering*, wanneer zij haar plicht, zich met huishoudelijk werk bezig te houden, verzuimt.

Wanneer een vrouw, in plaats van voor man en kinderen te zorgen, een beroep uitoeft, dan noemt GOD dat GODS-LASTERING!

Actie nemen!

Maar — alleen de waarheden van God te lezen en er goedkeurend bij te knikken, zal u niets gelukkiger maken — het zal u ook niet helpen om uw moeilijkheden op te lossen! U moet *handelend optreden!* U moet in deze aangelegenheid iets op dit punt gaan doen! Wanneer namelijk iedere echtgenoot en iedere echtgenote eerlijk en oprecht hun best zouden gaan doen om de werkelijke verplichtingen van het huwelijk na te komen en met volle overgave het welzijn van hun partner beogen, dan zouden er ook niet die afschuwelijke huwelijksproblemen bestaan,

waarmee de wereld tegenwoordig geconfronteerd wordt. Wanneer u er echter een begin mee wil maken, om Gods Weg naar een *gelukkig* huwelijk te volgen, dan moet u de volgende raad opvolgen:

Zodra de echtgenoten bemerken, dat zij het *niet eens kunnen worden* omtrent de één of andere aangelegenheid, dan moet de man, nog voordat iemand zich opwindt of driftig maakt, de leiding op zich nemen en de Bijbel gaan raadplegen. Samen met zijn vrouw moet hij dan de in dit artikel aangehaalde Bijbelverzen lezen — want dit zijn de door God gegeven leefregels voor de verhouding van de echtelieden.

In dit verband moeten wij de mannen het volgende voorhouden: U moet bereid zijn te erkennen, wanneer u fout bent geweest! Vergeet niet — God heeft u tot *hoofd* van uw gezin aangesteld, maar *niet als een heerszuchtige, willekeurige despoot*. U hebt een ambt, dat met grote wijsheid en liefde uitgeoefend moet worden!

Lees samen deze verzen uit de Bijbel en onderzoek beiden heel eerlijk, of u uw verplichtingen nagekomen bent op de manier, zoals God dit van u verlangt! U dient na te gaan of u werkelijk alléén het welzijn van uw partner beoogde, of dat zelfzuchtigheid uw motief was. Geef toe, wanneer u fout gehandeld hebt en wees ook bereid, uw partner te vergeven! Dit geldt voor zowel de man als voor de vrouw! Op deze door God aangegeven manier kunnen *alle* conflicten weer bijgelegd worden. U *kunt* een gelukkig huwelijk hebben!

Alledaagse gebeurtenissen

Dikwijls ontstaan moeilijkheden eenvoudig als een gevolg van gemoedsaandoeningen, die niet in de eerste plaats door de echtgenoten werden veroorzaakt, doch ten onrechte op hem of haar werden afgereageerd. Laten we het volgende voorbeeld eens onder de loep nemen:

Meneer Jansen heeft een beroerde dag gehad op kantoor. De baas heeft hem nog meer extra werk opgedragen, hij heeft koffie op zijn nieuwe das gemorst, en op weg naar huis moest hij zich door het drukke verkeer worstelen. Mevrouw Jansen zat het thuis ook niet mee. De jongste keerde z'n bord pap boven z'n

hoofd om, de goudvissenkom brak in stukken en de cake lukte niet! Bovendien had ze de hele dag hoofdpijn!

Ze ontmoetten elkaar bij de voordeur. Ze probeerden alle twee tegelijkertijd hun hart te luchten. Ieder begon zijn eigen narigheden te vertellen, en verwachtte medelijden en troost van de ander. *Maar geen van tweeën had naar de ander geluisterd.* En toen begon de één de ander te betichten, dat hij of zij „helemaal geen gevoel” had, en wat voor nut het eigenlijk had, om je de hele dag af te sloven, als je dan niet eens bij je eigen echtgenoot een beetje begrip kon vinden!

Natuurlijk ontkent ieder opgewonden en boos elke beschuldiging en begint over de *ander* een boekje open te doen. Geen van beiden wil ook maar iets toegeven. Ondertussen neemt het volume van hun betoog voortdurend in sterkte toe. Degene, die als eerste niet meer weet wat verder nog aan te voeren, begint nu voorvallen uit het verleden up te rakelen. Ieder probeert, om de ander in een slecht daglicht te plaatsen, totdat de man tenslotte woedend de kamer uitbeent, de deur met een klap achter zich dichtsmijt, en de vrouw snikkend op het bed neervalt.

Had u in een dergelijke situatie niet precies hetzelfde kunnen overkomen? O ja, beslist!

Maar WAAROM?

Het waren geen wereldschokkende gebeurtenissen, die de aanleiding er toe waren, dat zij beiden zo uit hun doen raakten, maar slechts alledaagse voorvallen, die de beide echtgenoten hadden moeten vergeten op het moment, dat ze elkaar bij de voordeur begroetten. Met iets meer *zelfbeheersing* had het wederzijds betoog vermeden kunnen worden.

Toen de heer Jansen thuis kwam, waren de ervaringen, die hem geërgerd hadden, *al lang en breed achter de rug*. En zijn vrouw had daar zelfs part noch deel aan gehad. Als de heer Jansen aan het welzijn van zijn vrouw had gedacht, dan had hij zijn ontmoediging onderdrukt, en zou haar met een opgewekte glimlach hebben begroet. Hij zou haar gevoelens in aanmerking hebben moeten nemen — zichzelf beheerst en zijn slechte humeur bedwongen hebben — vastbesloten om zijn vrouw door *zelfbeheersing*, wijsheid en innerlijk evenwicht tot een steun te zijn. Door zijn sympathie en begrip zou hij haar

„Twee kijken, beiden schuld“

geholpen hebben, haar innerlijke sterkte te herkrijgen en zou hij haar weer opgemonderd hebben. In plaats daarvan dacht hij alleen maar aan zichzelf — aan *zijn* moeilijkheden en *zijn* ergernissen.

Hetzelfde geldt ook voor zijn vrouw. Zij had haar ergernis „moeten inslikken”, en moeten ophouden met te jammeren en medelijden met zichzelf te hebben. Zij had haar gedachten meer bij haar man — en zodoende bij haar verplichtingen — moeten hebben. Haar taak was het, om haar man over zijn problemen heen te helpen en hem weer opgewekt en gelukkig te maken.

Ik weet, dat dit alles heel mooi klinkt, zoals u het hier voor u ziet staan. Maar hoeveel huwelijken kent u, waarin zóveel welwillendheid en consideratie voor de ander bestaat? Als u dat zelf *ook* deed, zou u beslist *gelukkiger* zijn!

Hóe zelfbeheersing te ontwikkelen

De oorzaak, waarom zoveel mensen hun emoties niet onder controle hebben, is te vinden in een gebrek aan *zelfbeheersing* — in een tekort aan emotionele rijpheid. Hoewel zij *lichamelijk* volgroeid zijn, zijn zij niet bij machte om hun *gevoelsleven* te regeren.

Alleen wanneer een mens werkelijk contact met God heeft, kan hij zichzelf pas beheersen. Hij moet de Heilige Geest ontvangen hebben, als hij zichzelf voortdurend onder controle wil houden. Van nature is de mens evenwel niet met deze Geest toegerust! Maar God kan hem aan ons geven: „Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van *bezonnenheid*” (2 Tim. 1:7). Wie deze Geest niet bezit, heeft zichzelf niet werkelijk onder de duim!

Er is maar *één* manier, waarop men een harmonisch gevoelsleven kan ontwikkelen — *door het ontvangen van Gods Heilige Geest!* Men moet bereid zijn, zich geheel en al aan de wil van God te onderwerpen — want God geeft zijn Heilige Geest slechts aan *degenen, die Hem gehoorzaam zijn* (Hand. 5:32).

In Ef. 4:11-13 zegt God, dat Hij zijn dienaren over de Kerk heeft gesteld, zodat zij de gelovigen zouden kunnen dienen bij het geestelijke groeiproces. „En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt

hebben, *de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus.*”

Een rijp, *geheel* ontwikkeld mens is iemand, die geleerd heeft, om zijn onbeteugelde, impulsieve, natuurlijke gevoelens te *beheersen en in bedwang te houden* door de kracht van de Heilige Geest (I Cor. 9:27). En in Ef. 4:14-15 zegt de Apostel Paulus verder: „Dan zijn wij *niet meer onmondig*, op en neder, heen en weder geslingerd, onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dan *groeien* wij, ons aan de waarheid houdende, *in liefde in elk opzicht* naar Hem toe, Die het Hoofd is, Christus.”

Jezus Christus is ons voorbeeld! Hij was volmaakt in het beheersen van zijn gevoelens, want Gods Heilige Geest werkte in Hem! Wij hebben *diezelfde* Geest nodig, als wij dit ook willen bereiken. God maant ons: „Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was” (Filipp. 2:5).

Ieder Christen MOET *diezelfde Geest* hebben, die Christus ook had — anders is hij *geen Christen* (Rom. 8:9). Op welke wijze men de Heilige Geest *ontvangt*, kunt u in Handelingen 2:38 nalezen.

Misschien had u, toen u deze brochure begon te lezen, niet verwacht, zoveel verzen uit de Bijbel aangehaald te zien. De mensen weten eenvoudig niet, *waar* zij een antwoord kunnen vinden voor hun moeilijkheden. Het is echter daar te vinden, waar men het *niet* zoekt — in de Bijbel! De moderne mens van heden verwacht niet, dat de Bijbel in staat is om huwelijksproblemen op te lossen. Daarom moet het u niet al te zeer verbazen, juist *dáár het afdoende antwoord* te vinden.

Alleen de persoon, die zijn gevoelens voortdurend weet te beheersen, kan een werkelijk gelukkig huwelijk hebben. En geen mooie woorden, of goede wensen, noch wonderpillen kunnen hem hierbij helpen, maar alleen *Gods Heilige Geest*. Dit is het enige afdoende middel!

De enige weg

De behoefte om gelukkig te zijn, ligt diep in ons allen geworteld. Wij willen allemaal gelukkig zijn! Wij willen allemaal

Foto: H. Armstrong Roberts

Een gelukkig huwelijk en een vreugdevol gezinsleven zijn het resultaat van in acht genomen wetten die door God ingesteld zijn.

een gelukkig huwelijk, gehoorzame kinderen en een goedgeregeld, vreugdevol gezinsleven — een leven, gezegend met welvaart, zoals het ook in Gods bedoeling ligt!

Maar de *door God gegeven wetten* betreffende het huwelijk en gezinsleven, die in dit artikel aangehaald zijn, hebben de meeste mensen *vergeten*. Als men een gelukkig huwelijk wil hebben, moet men *er iets voor doen*. Een vredig gezin krijgt men nu eenmaal niet zo maar „vanzelf”. Men moet deze geboden van God **OPVOLGEN** en ze *niet vergeten!* Hoe meer men van deze wetten afwijkt, des te meer verdriet zal het onafwendbare gevolg zijn. Vele huwelijken zijn uitgelopen op een scheiding, wat op zichzelf ook weer een schending van Gods wetten is. Het breken van geboden brengt altijd een *straf* met zich mee. In het geval van het huwelijk is het narigheid, leed, ellende, vertwijfeling en wanhoop!

Er is maar één manier, waarop man en vrouw ooit een waar, diep, duurzaam geluk kunnen bereiken. En dat is door het *naleven van Gods wetten*, die de Schepper voor het bestwil van de mensen in het leven geroepen heeft!

Dat God u naar dit geluk mag doen verlangen, zodat u zich aan zijn wil kunt onderwerpen en dit geluk kunt verkrijgen!

LEES:

*De ECHTE WAARHEID, een tijdschrift voor een zuiver begrip.
Het is geheel en al gratis — u hoeft niets te betalen!*

Europa, Afrika,
Azië en Australië
AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 496
Arnhem, Nederland

Noord- en Zuid Amerika
AMBASSADOR COLLEGE
P. O. Box 1030
Pasadena, California 91109
USA